

svær, hvilket man end kommer til, og hvad enten det bliver større eller mindre for det ene eller for det andet Værn, trænger til en Organisation. Denne Organisation mener jeg, at man maa kunne behandle selvstændig, overlade den til en senere Afgjørelse, hvorvidt der paa det foreliggende Lovforslag skal gjøres Indskrænkninger eller Udvidelser, og da hvilke. Naar jeg saaledes altsaa for mit Bedkommende strengt skal holde mig til det, der foreligger, nemlig Organisationsforslaget, skal jeg begynde med at sige, at det længe har været vitterligt for Alle, som interessere sig for disse Anliggender, at den bestaaende Organisation ikke i sin Helhed har vundet sig fuldt tilfredsstillende, men at den er behæftet med Mangler, med Hensyn til hvilke der i Mareses Løb har uddannet sig en almindelig Mening om, at det er nødvendigt at søge dem afhjulpne saa hurtig som muligt. Disse Mangler have væsentlig deres Grund i den Basis, hvorpaa denne Organisation er opført, idet man nemlig ikke skred til Organisationen paa en rent militær Basis, men snarere paa en almen social-politisk Basis. Det, der derfor egentlig kom til at spille den største Rolle ved Bestemmelsen af Organisationen, var den Fordring til den, at alt det tjenstgængige Mandskab skulde uddannes, hvilket igjen førte til, at man, da man var nødt til at begrænse sig i sine Forordninger med Hensyn til de Pengemidler, man kunde anvende, kom til en temmelig indskrænket Tjenestetid — hvorpaa jeg endda ikke vil lægge nogen stor Vægt — men desuden blev Følgen ogsaa den, at man kom til Rades, som trængte for mig viste sig at være svagere, end det var tilstedeligt, og som jeg ogsaa tror senere for Alle have vundet sig at være saa svage, at man ikke tør vove at vedblive dermed. Man kom dernæst ogsaa til at lade de Vaaben, som ere særlig kostbare, indgaa i Hærens Sammensætning i for svagt et Forhold, og til at give dem en Organisation, som var for svag, maaske navnlig for dem i en særlig særlig Grad. Jeg tænker, selvfølgelig herpaa paa Artilleriet og Artilleriet. Det forekommer mig, at Krigen i 1866 allerede havde vist, at det ene af disse Vaabens Rolle paa ingen Maade var saa udspillet for Fremtiden, som vi efter vore Krige her hjemme — de to flestgængste Krige — havde vænnet os til at tro, og at Stillingen for det andet Vaabens Bedkommende var bleven væsentlig forandret, idet dette Vaaben i en ganske anderledes betydelig Grad kom til at gribe ind i den indledende Fægtning end tidligere, og blev trukket nærmere frem imod den første Linie, ja endog i den første Linie. Af de Forandringer, som saaledes ere indtraadte for de nævnte to Vaabens Bedkommende, følger, at den svage Organisation, som man gav deres Rades, under alvorlige Forhold ville vise sig at medføre store Færd. Man knyttede paa Grund af disse svage Rader i en udstrakt Grad sine Forhaabninger til et Reservepersonale, som man ventede at faae, idet man

tog hele den værnepligtige Masse med. Naar man gjør det, faar man ganske rigtigt Alt, hvad Landets Ungdom er af Kraft, Intelligents, Villie og Mod, og man har da Haab om i denne Masse at finde tilstrækkeligt Stof til et Befalingspersonale, men Knuden var den, at vi, idet vi fik den korte Tjenestetid, ikke, saaledes som man har baaert sig ad i andre Lande, gjorde det ønskeligt ogsaa for den Enkelte at blive uddannet til Befalingsmand; tværtimod maatte de Forordninger, der stillede til denne Uddannelse, medføre, at de Enkelte affrædedes fra den, i Stedet for at søle sig opmuntrede til at undervæste sig den. Dertil kommer endnu særlig for Infanteriets Bedkommende, at man blev staaende ved den Bataillonsformation, som vi besynderligt nok fik indført i 1842 i Modstrid med næsten alle andre europæiske Hære, og hvorved man, medens man tilbels fremtalde en Samvirken mellem Batailloner i det store ved Siden af hinanden, tillige skabte uklare Kommandoforhold og lagde Grund til en Del Kollisioner. Disse ere mine væsentligste Anker imod den bestaaende Hærsordning, og jeg maa derfor rette en Tak til den høitæredede Minister, fordi han ved sit Lovforslag i en væsentlig Grad har givet Udsigt til disse Ulemper's Afhjælpning. Vi se saaledes af Lovforslaget, at Ministeren søger at styrke Rammene, idet han begjærer et større Antal faste Lieutenanter samt et større Antal faste Underofficerer af Sergentklassen. Med Hensyn til dette sidste Punkt, skal jeg særlig udtale min Paafhjælpelse af, at den høitæredede Minister har foreslaaet Antallet af Stabssergenter — det vil sige Mand af den høieste Underofficersklasse — sat til 4 ved hver Bataillon, idet Stabssergenten derved vil komme til at træde ud af den ambfialste Stilling, hvorefter han hidtil har staaet mellem Officers- og Underofficersklassen, og komme til at indtage den smukke og høvedelige Post, der tilkommer ham som første Underofficer, altsaa som den Mand i Kompagniet, vi tidligere saa rigtigt betegnede som Kommandosergent. — Hvad jeg dernæst anser for et meget væsentligt Fremskridt, er, at Officersuddannelsen er bleven gjort lettere, saaledes at det, uden at der kræves saa mange Aar som tidligere, vil være muligt at erhverve sig de Færdigheder og Kundskaber, som høre til, for at Hæren med Lids kan modtage en ung Mand i Premierlieutenantklassen. — Den Ulempe, der efter den nuværende Ordning fremtaltes ved den store samlede Udskrivning, nemlig at en Bataillon af en eneste Mergang kan faae et større Antal Rekruter, end den behøver til at udfylde sine Rammer, har i Armeen i det hele væk store Betæneligheder. Naar Hærløven fordrer, at en Mand af Infanteriet for at kunne anses som vel uddannet skal have deltaget i to Leirøvelser, og naar man søger, hvilken overordentlig Betydning de efter Rekruttiden liggende Øvelser — hvad enten de nu som hidtil skulle vedblive at være rene Leirøvelser, eller, hvad der vel kan være særdeles anbefa-